

Βραδυνὸ Κοινωνικότητος

Σάββατο 21 Απριλίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.

Αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν Ἑπτὰ Διακόνων θὰ προβληθῆ ἡ ταινία τῆς Μαρίας Παπαλιου «Δὲν εἶσαι μόνος» καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ συζήτηση γιὰ τὴν κοινωνικότητα τῆς καθολικῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Συγκέντρωση Συνεργασίας

Τετάρτη 25 Απριλίου καὶ ὥρα 6:30 μ.μ.

Αἴθουσα «Ἐπάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Θὰ μιλήσουν ἐκπρόσωποι φορέων καὶ προσωπικότητες μὲ χριστιανοκοινωνικὴ δράση γιὰ τὴν δυνατότητα καὶ τὸν τρόπο δημιουργίας κοινῆς συνεργατικῆς πολιτικοκοινωνικῆς φορέως, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἡ γενικὴ κατάρρευση καὶ νὰ ξεκινήσῃ ἡ καθολικὴ ἀνάπτυξη καὶ κοινὴ πρόοδος.

Παρακαλοῦνται ὅλοι ὅσοι πονοῦν γιὰ τὸ κατάντημα τοῦ τόπου μας νὰ παρευρεθοῦν στὴν συγκέντρωση αὐτὴν γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας. Ὅσοι μάλιστα ἐπιθυμοῦν, μποροῦν νὰ καταθέσουν καὶ γραπτῶς τὶς ἀπόψεις των μέχρι τὴν Τρίτη 20 Απριλίου τὸ ἔσπέρας.

Πληροφορίες: Ε. Χ. Ε., τηλ.: 6936 901606.

Προσκυνηματικὴ Ἐκδρομὴ

Σάββατο 28 καὶ Κυριακὴ 29 Απριλίου

θὰ πραγματοποιηθῆ διήμερη

προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ

σὲ ἱερὲς μονὲς τῆς δυτικῆς Θεσσαλίας.

Πληροφορίες καὶ δηλώσεις συμμετοχῆς:

210-5230948, 6936 901606.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμόνοιας:

Κάθε Σάββατο στὶς 6:30 μ.μ. γίνονται ὁμιλίες καὶ θὰ ἀκολουθῆ ἡ πρόβα τῆς χορωδίας.

Κάθε Κυριακὴ στὶς 4:30 μ.μ. γίνεται πρόγραμμα γιὰ πρόσωπα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες.

Καθημερινῶς, παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, μουσικῆς καὶ ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομὲς.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπάλξεις», τηλ.: 2105230948, 6936 901606.

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴν αἴθουσά των «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ», Ἀναγεννήσεως 19 (πλησίον Αγ. Σπυριδῶνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση κάθε Τρίτη βράδυ καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ἀφέλειά των.

Πληροφορίες: Ἐπάλξεις Αἰγάλεω, ὑπεύθυνη κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη, ἱατρὸς-θεολόγος, τηλ. 210 5982 573.

Χριστὸς Ἀνέστη, ζωὴν χαρισάμενος!

Χριστὸς Ἀνέστη, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες. Χριστὸς Ἀνέστη, τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα συνανασταίνων. «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. στ', 9). Ἔτσι, «νῦν πάντα πεπληρωταὶ φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» (Τροπάριο γ' ὡδῆς Ἀναστάσιμου Κανόνος).

Φωτισθέντες λοιπὸν καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τὸ ζωογόνο ἀνέσπερο φῶς τῆς ἐγέρσεως καὶ ἐνισχυθέντες μὲ τὸ πῶμα τὸ καινόν, «οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον» (Εἰρμός γ' ὡδῆς Ἀναστάσιμου Κανόνος), ἀς βιώσωμε τὴν καινὴν ζωὴν καὶ τὴν κοινὴν πολιτείαν, πού μᾶς ἐχάρισε μὲ τὴν Ἀνάστασή Του ὁ θεῖος Λυτρωτής.

Ἔτσι, βιοῦντες τὸν Χριστὸ καὶ συμβιοῦντες μὲ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφοὺς μας

«καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως» (Ἐφεσ. δ', 13), στὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὴν κοινωνία δηλαδὴ τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ὅπου κανεὶς δὲν εἶναι ἐνδεὴς καὶ ὅπου τὰ πάντα εἶναι κοινά.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ὑπάρχει ὄχι μόνο στοὺς μὴ χριστιανοὺς ἀλλὰ οὔτε καὶ στοὺς περισσοτέρους ἐπονομαζομένους χριστιανούς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ μας κατήντησε ἀνυπόφορη, ἡ κοινωνία μας ἐκκληματικὴ καὶ ἡ πολιτεία μας ἀδικὴ καὶ ἀντιφατικὴ.

Δὲν εἶναι μόνον οἱ σταυροφόροι τῆς Δύσεως, οἱ ἀτομοκράτες τοῦ προτεσταντισμοῦ, οἱ ἐθνικιστὲς τοῦ πανσλαβισμοῦ καὶ οἱ κάθε εἶδους ἀστοχριστιανοὶ καὶ χριστιανοφασίστες, ἀλλὰ

συνέχεια στή σελ. 2

«Ὁ ὠραῖος κάλλει...»

Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Πλήθος κόσμος προστρέχει στὶς ἐκκλησίες γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Νυμφίον καὶ νὰ συμμετάσχῃ στὴν κατασκευτικὴ ἀκολουθία. Προτοῦ εἰσελθῶ καὶ ἡ ἴδια στὴν ἐκκλησία, τὸ ἔσπέρας ἐκεῖνο, ἄκουσα τὸν ἀκόλουθο διάλογο μεταξὺ δύο νέων: «Σοβαρολογεῖς; Θὰ πᾶς κι ἐσύ σὰν τις γιαγιάδες νὰ προσκυνήσῃς; Τὰ πιστεύεις αὐτά; Ἐγὼ πάντως πᾶω νὰ παρακολουθήσω τὸ ποδόσφαιρο».

Δὲν ξέρω ἐὰν ὁ «πιστὸς» νέος προσήλθε τελικὰ στὴν ἀκολουθία ἢ ὑποχώρησε στὶς πιέσεις τοῦ φίλου του. Βιάστηκα νὰ μπῶ, γιὰ νὰ προλάβω τὸν «Νυμφίον». Ἡ ἀκολουθία εἶχε ἤδη προχωρήσει στὰ Ἀλληλουάρια, «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς...», «Ζῆλος λήψεται λαὸν ἀπαιδευτον...» καὶ σὲ λίγο τὸ τροπάριο «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ μακάριος ὁ δούλος ὃν εὕρησει γρηγοροῦντα...» καὶ ἡ κατασκευτικὴ ἀτμόσφαιρα ἀπορροφήσαν τὴν σκέψή μου. Στὴν συνέχεια, καὶ τὰ ἄλλα τροπάρια «Τὰ πάθη τὰ σεπτὰ...», «Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος...» μὲ συγκλόνισαν, καθὼς ἀναλογίστηκα τὸ μέγεθος τῆς θείας ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας. Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἤχοῦσε ἀκό-

μη στὰ αὐτιά μου «τὸν Νυμφῶνα σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον», συναισθάνθηκα γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ἀνετοιμότητα καὶ ἀμαρτωλότητά μου «καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ», ἀλλὰ ταπεινὰ ἀπηύθυνα καὶ ἐγὼ τὴν πρόσκληση: «λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα, καὶ σῶσόν με».

Σκέφθηκα πῶς Ἐκεῖνος πού παραδόθηκε εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν, ἐνεπαίχθη, προσεπάγη στὸν Σταυρὸ ὡς ὁ μεγαλύτερος κακοῦργος καὶ ἐτάφη θεωρούμενος «ἐβδελυγμένος ὡς νεκρὸς», ἔβρισκε τὴν δύναμη καὶ ἐνίσχυε πρὸ τοῦ Πάθους τοὺς μαθητὲς Του μὲ τὰ λόγια: «Ὁμως, θαρσεῖτε· τριήμερος γὰρ ἐγείρομαι εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.» Παράλληλα, ὅμως, σκεφτόμουν καὶ τὰ λόγια τοῦ νεαροῦ στὸν φίλο του: «Ἀλήθεια, τὰ πιστεύεις αὐτά;»

Πράγματι, πῶς ἕνας νέος πού ἔμαθε νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντες στὸ συμφέρον του νὰ δεχθῆ τὴν θυσία ἐνὸς ἀδύναμου «Θεοῦ», πού οὔτε κἂν τὸν παραδέχεται; Οὔτε τὸ «ἀγαπάτε ἀλλήλους» τοῦ λέει τίποτε, διότι αὐτὸς δὲν ξέρει παρὰ νὰ ἀγαπάῃ μόνον τὸν ἑαυτό του. Οὔτε τὸ «δικαιοσύνην μάθετε...» θὰ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση, διότι μεγαλώνει στὴν κοινωνία τοῦ

συνέχεια στή σελ. 2

«Δὲν ξεχνῶ»

Σαν σήμερα (1 Απριλίου 1955) ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κύπρου ξεκίνησε τὸν ἐνδοξὸ ἀγῶνα γιὰ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸ ζυγὸ ἔχοντας ὡς στόχο τὴν ἔνωση μὲ τὴν μητέρα Ελλάδα. Ὁ ἀγῶνας τοῦ 1955-1959 ἀποτελεῖ γιὰ τὴν μαρτυρικὴ Κύπρο ὁ τιπιο ὠραῖο καὶ υψηλὸ ἔχει νὰ ἐπιδείξει ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μεγαλονήσου. «Ἦταν 1η Απριλίου τῆς ΕΟΚΑ ἡ ἀρχή, πού ἀκούστηκε στὴν Κύπρο ἡ φωνὴ τοῦ Διγενῆ. Καὶ στὸν ἦχο τῆς φωνῆς του ἔτρεξε ἡ λεβεντιά, γιὰ νὰ ἀρχίσουνε τὶς μάχες εἰς τῆς Κύπρου τὰ βουνά...»

...Τὴν 1η Απριλίου κυκλοφόρησε ἡ πρώτη προκήρυξη τῆς Ε.Ο.Κ.Α πού μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε: «Με τὴν

συνέχεια στή σελ. 3

Ἀναστάσιμος Κανὼν

Παραθέτομε ἀκολουθῶς τοὺς Εἰρμούς τοῦ Ἀναστάσιμου Κανόνος, τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ ἕμνο-λογικοῦ ποιήματος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ μετὰ συντόμου ἐρμηνείας γιὰ τὴν εὐκολώτερη κατανόησή του.

Ἡ βαθύτερη προσέγγισή του ἐννοεῖται ὅτι ἀπαιτεῖ ἄλλου εἶδους ἐργασία. Ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ θυμίσωμε ὅτι καὶ οἱ Ὡδὲς τοῦ Κανόνος αὐτοῦ σχετίζονται ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο ἢ ἔστω ὡς πρὸς τὸ λεξιλόγιο (ἄδοντας, ὀρθρίσωμεν, στερεοῦμεθα κ.λπ.) μὲ τὶς παλαιῆς βιβλικὲς ὠδὲς (περισσότερα στὸ τευχίδιό μας «Οἱ Βιβλικὲς Ὡδὲς»).

συνέχεια στή σελ. 2

Στήν γιορτή τῆς Λαμπροφόρας

Γλυκό και λαμπρό ήταν εκείνο το πρωινό της Παρασκευής της Διακαινησίμου του 1942. Ένα παιδί έως οκτώ ετών βρέθηκε να περπατάει στο δάσος των βελανιδιών, που βρίσκεται ανάμεσα απ' τα χωριά Απιδεώνα, Λάππα και Βουπράσιο. Κατευθυνόταν προς βορρά, για να πάει στην Λαμπροφόρα, δηλαδή σε μια έρημοκκλησιά που βρίσκεται στο τέλος του δάσους, κοντά στον δρόμο που πάει από το χωριό Λάππα προς τον Απιδεώνα και στα άλλα χωριά πιο ψηλά.

Η εκκλησιούλα αυτή παλαιότερα ήταν η μοναδική εκκλησία στην περιοχή και ήταν κυρίως για τους τσοπάνηδες της περιοχής. Λειτουργούσε κατά κύριο λόγο στην έορτή της Ζωοδόχου Πηγής, δηλαδή την Παρασκευή της Διακαινησίμου. Η μεγαλύτερη αδερφή του μικρού αποβραδίζοντας του είχε υποσχεθεί ότι θα τον ξυπνούσε πρωί και θα τον έπαιρνε μαζί της στην εκκλησία. Δεν τήρησε όμως την υπόσχεσή της και προτίμησε να πάει με τις φίλες της. Έτσι, ο μικρός, μόλις ξύπνησε και είδε ότι ήταν μόνος του, βρήκε την μητέρα του, πήρε την ευχή της και τις τελευταίες συμβουλές για τον δρόμο που θα ακολουθούσε, έκανε τον σταυρό του και ξεκίνησε βαδίζοντας συνέχεια προς βορρά.

Αφού πέρασε την βρύση του Τζούδα, μπήκε στο πυκνό δάσος και σε λίγο βρέθηκε στο μεγάλο ξέφωτο, όπου στην άκρη του βρισκόταν το αρχοντόσπιτο του Λοτσαρή. Το προσέπερασε και αντίκρουσε μερικά ψηλά δέντρα, πάνω στα οποία έκρωζαν κάποιοι μεγάλοι κόρακες που δεν τους είχε ξαναδεί στην ζωή του. Γύρω απ' τον λαμό τους μάλιστα είχαν μια πλατειά λωρίδα από καφετιά πούπουλα. Στην αρχή, ο μικρός φοβήθηκε αλλά έκανε τον σταυρό του και προχώρησε μπαίνοντας στο πυκνό δάσος, χωρίς να υπάρχει δρόμος ή έστω κάποιο μονοπάτι. Βάδιζε συνέχεια προς βορρά. Μετά από κάμποση ώρα, χωρίς να καταλάβει πώς, χώθηκε σε ένα στρογγυλό χώρο που σχηματιζόταν από τα μακρὰ κλαδιά της βελανιδιάς. Ένω μπήκε σε αυτόν τον χώρο, δεν μπορούσε να βγει, γιατί δεν έβρισκε πέρασμα. Γύριζε γύρω γύρω αλλά έξοδος καμιά. Άρχισε να σιγοκλαίει. Έκανε όμως τον σταυρό του και ξανάρχισε το ψάξιμο.

Τότε, άκουσε την καμπάνα της εκκλησιούλας να χτυπάει. Χάρηκε. Και ψέλνοντας το «Χριστός Ανέστη» σήκωσε με τα χεράκια του τα κλαδιά που ήταν προς την μεριά απ' όπου άκουγόταν ή καμπάνα και ξέφυγε απ' τον μικρό λαβύρινθο. Προσανατολιζόμενος από τον ήχο της καμπάνας, προχωρούσε τώρα πιο βιαστικά με βέβαια πλέον βήματα. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά στην εκκλησιούλα. Η καμπάνα της που κρεμόταν από το χαγιάτι της είχε σταματήσει. Μερικοί άνθρωποι έμπαιναν εκείνη την στιγμή στην εκκλησία. Μπήκε και αυτός, έκανε τον σταυρό του και καθώς άκουσε

τους ψάλτες να ψέλνουν τα τελευταία λόγια της Δοξολογίας, κατάλαβε ότι μόλις θα άρχιζε η Θεία Λειτουργία. Έψαξε με το βλέμμα του να βρει την αδερφή του, την πλησίασε, της ζήτησε λεφτά να ανάψει κεριά και στάθηκε σε μια άκρουλα να παρακολουθήσει την Λειτουργία.

Ο παπάς ήταν πιο αδύνατος και πιο γέρος από τον παπὰ του χωριού του. Η γενειάδα του ήταν κάτασπρη και η φωνή του γλυκειά και τρεμάμενη. Οι εικόνες ήταν παλαιές αλλά καλοδιατηρημένες. Σιγόψελνε και ο μικρός μαζί με τους ψάλτες όσα ήξερε, στο τέλος κοινώνησε, πήρε αντίδωρο και πήγαινε να φύγει. Αλλά τότε διέκρινε ανάμεσα στους γέροντες τον πατέρα του, ο οποίος παρεκάλεσε τον παπὰ να κάνει ένα τρισάγιο στον τάφο των γονέων του. Ασφαλώς, δεν υπήρχαν γύρω από την εκκλησία τάφοι αλλά μερικές πέτρες βαλμένες στον αυλόγυρο της εκκλησίας και ο κάθε παλιός τσοπάνης ήξερε από το σχήμα κάθε πέτρας που βρισκόταν ο τάφος των προγόνων του. Έτσι, ο παπάς υποχρεώθηκε να κάνει τόσα τρισάγια, όσα ήταν οι πέτρες. Ήρθε και η σειρά για το τρισάγιο των παππούδων του μικρού και άκουσε τον παπὰ να μνημονεύει τα ονόματα «Ανδρέου» και «Ευαγγελίας». Τότε, κατάλαβε γιατί ο μεγάλος του αδερφός είχε το όνομα «Ανδρέας» και η μεγάλη του αδερφή το όνομα «Ευαγγελία». Τους ώνόμασαν έτσι προς τιμήν του παππού και της γιαγιάς.

Μετά από τα τρισάγια κάθισαν όλοι μαζί στον αυλόγυρο και βγάζοντας ο καθένας απ' το ταγάρι του ψητό κρέας, τυρί και άλλα φαγώσιμα, τὰ έβαλαν όλα μαζί στην μέση και ο καθένας έπαιρνε ό,τι τραβούσε ή όρεξή του. Κάλεσαν μάλιστα και τον παπὰ να τον φιλέψουν και τον παρεκάλεσαν να ευλογήσει τὰ φαγητά τους. Ο παπάς, ψέλνοντας το «Χριστός Ανέστη», ευλόγησε την τράπεζα και με την ευκαιρία αυτή είπε δυο λόγια για την σημασία της ημέρας και μάλιστα για το μεγάλο γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού μας, που εξασφάλισε την ανάσταση όλων των πιστών. Τότε, ο μικρός θυμήθηκε τί τους έλεγε η καλή του δασκάλα, η κυρα-Τασία, για τις Αγάπες των πρώτων χριστιανών και για τις κοινότητες κατά την Τουρκοκρατία. Έτσι, με γεμάτη ψυχή από την γιορτή αλλά και γεμάτη κοιλιά από το νόστιμο φαγητό πήρε τον δρόμο για το σπίτι, μαζί όμως με την αδερφή του και τις φίλες της.

Μπαίνοντας πάλι στο δάσος, έριξε μια τελευταία ματιά στην εκκλησιούλα, για να την αποτυπώσει καλύτερα στο μυαλό του και στην καρδιά του, με την υπόσχεση ότι, όσο ζή, θα την σκέφτεται και, όταν μπορεί, θα την επισκέπτεται, ένθουμους πάντοτε την βοήθεια του Θεού που τον αξίωσε να προσκυνήσει την εικόνα του αναστημένου Κυρίου και της Μητέρας Του, της Ζωοδόχου Πηγής, στην εκκλησιούλα της Λαμπροφόρας.

«Δὲν ξεχνῶ»

συνέχεια από τη σελ. 1

βοήθεια του Θεού, με πίστην εις τον τίμιον αγώνα μας, με την συμπαράστασιν ολόκληρου του Ελληνισμού και την βοήθεια των Κυπρίων, αναλαμβάνομεν τον αγώνα διά την αποτίναξιν του αγγλικού ζυγού, με σύνθημα εκείνο το οποίον μας κατέλειπαν οι πρόγονοί μας ως ιερὰν παρακαταθήκη. «Η τάν ή επί τας».

Παράλληλα και σε πλήρη συνεργασία με την ΕΟΚΑ λειτουργούσαν άλλες δύο σημαντικές οργανώσεις. Η Πολιτική επιτροπή πολιτικού αγώνα (Π.Ε.Κ.Α) που είχε ως αποστολή την δημιουργία ενός ισχυρού και αδιάσπαστου εσωτερικού μετώπου και η Αλκιμος Νεολαία της ΕΟΚΑ (ΑΝΕ) που φρόντιζε για την διοργάνωση των διαδηλώσεων, την ρίψη φυλλαδίων, την έκδοση περιοδικών, την μεταφορά επιστολών, την υποβολή εκθέσεων στους αρμοδίους για πιθανούς στόχους, κ.τ.λ.

Και οι γυναίκες της Κύπρου επιδεικνύοντας τον ηρωισμό των Σουλιώτισσων προσέφεραν τα πάντα στον αγώνα λαμβάνοντας μέρος σε πολλαπλές και δύσκολες αποστολές. Φύλαγαν τους αντάρτες, τους προμήθευαν με τρόφιμα ακόμη και με πολεμοφόδια χωρίς να λιποψυχίσουν. Πολλές συνελήφθησαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξευτελίστηκαν, όμως έμειναν ολόρθες και δεν λύγισαν.

Είναι γνωστό πως στους απελευθερωτικούς αγώνες του Έθνους η εκκλησία διαδραματίζει σημαντικό ρόλο. Ως πολιτικό αρχηγό της η ΕΟΚΑ είχε τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο Γ', που οι Άγγλοι εξόρισαν μαζί με τον τότε Μητροπολίτη Κυρηναίας Κυπριανό, τον Παπασταύρο Παπαθαγγέλου και τον Πολύκαρπο Ιωαννίδη, στις Σευχέλλες.

Η τετραετία 1955-59 καταγράφηκε στην ιστορία ως η κορυφαία περίοδος στην ιστορία του Κυπριακού Ελληνισμού. Η δράση της Ε.Ο.Κ.Α. την περίοδο εκείνη ήταν αποτέλεσμα της αποφασιστικότητας και της ενότητας λαού και ηγεσίας, καθώς και του πνεύματος αυταπαρνήσεως και αυτοθυσίας εκ μέρους των μελών της, που προκαλούσε τον θαυμασμό ολόκληρου του κόσμου και την κατάπληξη στους Άγγλους δυνάστες. Είναι χαρακτηριστικό πως την αξία της Ε.Ο.Κ.Α. αναγνώρισαν ακόμα και οι αντίπαλοι και διώκτες της, όπως ο Στρατάρχης σερ Τζον Χάρντινγκ.

...Μπορεί να μην επετεύχθη ο στόχος του αγώνα, όμως ήταν η αρχή του τέλους της αποικιοκρατίας στην Κύπρο...

alithia.com.cy

Αυτοκράτορες του Βυζαντίου

11. Λέων ἡ Μακέλλης

Ο Λέων ἡ Μακέλλης καταγόταν από την Θράκη. Αναγορεύτηκε αυτοκράτορας στις 7 Φεβρουαρίου του 456 μ.Χ. και στέφθηκε από τον Πατριάρχη Ανατόλου. Πέθανε στις 10 Ιανουαρίου του 474 μ.Χ. και ένταφιάστηκε στο ναό των Αγίων Αποστόλων. Παντρεύτηκε την Βηρίνη (Αιλία), με την οποία απέκτησε δύο κόρες, την Αριάδνη και την Λεοντία. Υπήρξε αγαθός και ευσεβέστατος βασιλιάς. Ο Μακέλλης μάλιστα θέσπισε έναν νόμο που ώριζε ο κόσμος να μην πουλάει, να μην αγοράζει, να μην χορεύει, ούτε να παίζει αὐλό την ημέρα της Κυριακής, πράγματα που τηρούν ακριβώς σήμερα οι Άγγλοι.

Ο βασιλιάς αυτός, κατά τον ιστορικό Νικηφόρο Κάλλιστο Ξανθόπουλο, αξιώθηκε να δη μία θεία όπτασία και να ακούσει μια θείκη φωνή, πριν ακόμα βασιλεύσει. Και αυτή ήταν η φωνή της Θεοτόκου, την οποία άκουσε σε ένα κοντινό δάσος, στο σημείο όπου σήμερα έχει επανιδρυθεί ο ναός της Ζωοδόχου Πηγής στο Μπαλουκλί. «Ενώ περιφερόταν λοιπόν ο Λέων στην περιοχή», αναφέρει ο Ξανθόπουλος, «και ήταν ακόμη ανίδεος για πολλά πράγματα, συναντάει έναν τυφλό που παραπατούσε και άρχισε να τον οδηγεί. Επειδή ο τυφλός ένοιωσε σφοδρή δίψα, παρακάλεσε τον Λέοντα να τον δροσίσει με λίγο νερό. Αφού, όμως, ο Λέων περιπλανήθηκε εδώ κι εκεί και δεν βρήκε πουθενά νερό, επέστρεψε σκυθρωπός. Τότε άκουσε μια φωνή από ψηλά να του λέει: «Δὲν πρέπει να άνησυχής, Λέων. Γιατί το νερό είναι κοντά σου». Άρχισε τότε ο Λέων να κοιτάζει γύρω του και αφού έψαξε πολύ, απόκαμε, όποτε ξανακούει μια πιο δυνατή φωνή: «Βασιλιά Λέων, μπήκα βαθιά μέσα σ' αυτό το σκιερό δάσος και πήρα το ζωογόνο νερό στα χέρια μου και θε-

ράπευσα την δίψα του ανάπηρου και την άρρωστη όψη του κι ήταν μεγάλη η γνώση μου, αφού πρό πολλού κατοικούσα σ' αυτόν τον χώρο»¹.

Μετά από μερικά χρόνια, η προφητεία της Θεοτόκου εκπληρώθηκε. Ο δὲ Λέων, άνεβαίνοντας στον θρόνο, άνέγειρε τον ναό της Ζωοδόχου Πηγής, που στην αρχή ήταν μικρός. Μια ωραία εικόνα αυτού του ναού και του τόπου μας δίνει ο ιστορικός Προκόπιος ο Καισαρεύς: «Κοντά στις αποκαλούμενες χυρές πύλες, υπάρχει ένα δάσος γεμάτο με κυπαρίσσια κι ένα λιβάδι με άνθισμένα λουλούδια, ένας παράδεισος γεμάτος θαυμαστές όμορφιές, μια πηγή που αναβλύζει άθόρυβα γαλήνιο και πόσιμο νερό και αναδίδει κατανυκτική ιεροπρέπεια». Ο Ιουστινιανός, μάλιστα, κατά το 32ο έτος της αυτοκρατορίας του, προσβλήθηκε από λιθίαση και μετά από πολλές και άκαρπες ιατρικές θεραπείες, κατέφυγε στο άγιο νερό της Πηγής, το οποίο, αφού ήπιε και ζήτησε με δάκρυα και πίστη την θεραπεία του από την Θεομήτορα, θεραπεύτηκε έντελώς. Και για να ευχαριστήσει την Παρθένο, έκτος από την θερμή ευγνωμοσύνη και την δοξολογία που της άπηθύνη, ο Ιουστινιανός πραγματοποίησε και την άνίδρυση του ναού της Πηγής. Όσα, λοιπόν, μάρμαρα και άλλα ύλικά είχαν περισσέψει μετά την περάτωση της Αγίας Σοφίας, διέταξε να χρησιμοποιηθούν για την άνέγερση της Ζωοδόχου Πηγής που τον θεράπευσε. Όμως, ο ναός γκρεμίστηκε από έναν φοβερό σεισμό και άνηγέρθη εκ νέου από την Αθηναία Ειρήνη και τον γιό της Κωνσταντίνο. Έπειτα, γκρεμίστηκε ξανά, μὰ και πάλι άνικοδομήθηκε από τον Μακεδόνα Βασίλειο. Μετά από μερικά χρόνια, τον πυρπόλησε ο άρχηγός των Βουλγάρων

¹ Βλ. υπόμνημα του Πεντηκοσταρίου κατά την Παρασκευή του Πάσχα.

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ιδιοκτησία: Πολιτιστική και Κοινωνική Κίνηση «Επάλλξεις»

Εκδότης: Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Αθήνα

Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr • ιστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικές Εισφορές- Εμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

